

'In women, the self and personal history blends together with the history of all women'
Hélène Cixous

Met trots presenteert ROZENSTRAAT. a rose is a rose is a rose de solotentoonstelling *Coronawijf and Other Works* van Kathe Burkhart.

Burkhart is een conceptuele kunstenaar die vooral bekend werd dankzij haar schilderijen uit de langlopende Liz Taylor Series, maar ze is ook actief als fotograaf, installatie-, video- en performancekunstenaar en als schrijver. Een kritische en feministische insteek ligt aan de basis van al haar werk. Al veertig jaar lang verzet Burkhart zich op haar eigen, radicale, brutale en humoristische wijze tegen nog altijd bestaande clichématige representaties van vrouwen. In het verlengde daarvan zet haar werk aan tot nadenken over ons recht op zelfbeschikking en een zelfgekozen identiteit.

Op uitnodiging van Sjoerd Kloosterhuis en Madelon van Schie selecteerde Burkhart een groot deel van de 'Dutch Lizes' uit de *Liz Taylor Series*, die ze in een gebalanceerde samenstelling in de ruimte plaatste en aanvulde met een selectie foto's uit de *HardCore* serie en een wisselende selectie van video's. Het is Burkharts eerste institutionele solopresentatie in Nederland.

Burkhart raakte in het begin van de jaren 80 gefascineerd door de sterke en onweerstaanbare actrice Elizabeth Taylor. Taylor was in die tijd een zeldzaam en bevrijdend rolmodel. Voor Burkhart belichaamde ze de 'bad dark girl' ipv de 'good blond girl'. Een fallische vrouw die zich niet aan sociale verwachtingen conformeerde en zonder pardon vastgeroeste patronen en verwachtingen losschudde. In haar persoonlijkheid vond Burkhart de ideale Doppelgänger. Of zoals ze zelf zegt, 'I wanted to represent a kind of woman who wasn't represented, who wasn't complicit, who was a noncompliant subject with agency.'¹ (...) 'No personality exemplifies the polarity of bad girl/mother better than Liz Taylor. This alter ego has provided me with a way to represent a certain kind of difference. As a cultural icon, Elizabeth Taylor points up male-defined parameters of female autonomy.'²

In de *Liz Taylor Series* vallen beeltenissen van Taylor samen met aspecten van de persoonlijke geschiedenis van Burkhart. Zij het door de toevoeging van persoonlijke elementen, zoals belastingbrieven of foto's, of door een overeenkomst tussen de scene en het leven van de kunstenaar. Bovenal biedt de serie Burkhart een platform om haar eigen gender non conforme identiteit te accentueren. We zien Liz in allerlei poses en situaties, al dan niet in gezelschap van een man en bijna altijd in een kenmerkende kleur groen. Romantische scènes worden afgewisseld met momenten van extase, verwarring, ziekte en manipulatie.

De schilderijen, tekeningen en collages uit de serie, waarmee ze in 1982 begon, zijn direct geïnspireerd op film stills, billboards en tabloid covers. Burkhart heeft een schat aan bronnenmateriaal dat ze blijft verzamelen en uitwerken. In haar werken kiest ze voor woorden en/of beelden waarmee ze zich op dat moment sterk identificeert. Met behulp van een projector vergroot ze het beeld en tekent ze de scenes en portretten op het doek, in een popart achtige stijl, groots en *in your face*, waarna ze het verder uitwerkt met verf. In de visueel rijke composities zijn vaak met de handgesneden collage elementen verwerkt. De werken zijn aantrekkelijk en verwonderen, ook door haar verrassende materiaal gebruik. Met onder meer plak-tattoo's, textiel, nepbont,-geld en -juwelen, glitters, decoratief papier, hekken, kabelbinders en houtfineer bereikt Burkhart fascinerende trompe-l'oeil effecten.

In eerste instantie echter, trekken vooral de provocatieve teksten die Burkhart standaard in haar werk incorporeert, de aandacht. Daar waar je misschien een filmtitel verwacht, schildert ze een scheldwoord, vloek of belediging. Vaak goed opvallend in rode blok- of juist sierletters. Na een lange serie van Engelse verwensingen, vervolgde ze in het Nederlands, Italiaans, Arabisch en Frans; talen verbonden aan het land waar ze op dat moment werkte. Elk woord heeft zijn eigen connotatie wat betreft gender en tijdsfeer. Zo wordt

¹ Annabel Graham, 'Suck them in with beauty, knock them out with the truth: an interview with Kathe Burkhart', *Autre Magazine*, 20 april 2012

² Kathe Burkhart, 'Famous for fifteen seconds', *Cultural Politics*, Volume 4, Nummer 2, juli 2008, pp.222-229

'krenge' vooral door, en voor, vrouwen gebruikt en ademt 'zakkenwasser' de jaren 80. *Coronawijf: from the Liz Taylor Series (Associated Press clipping)* is de titel van een van de meest recente werken uit de serie. Het woord 'coronawijf' verscheen onlangs in de Dikke Van Dale, en lijkt daarmee te zijn opgenomen in de unieke en lange Nederlandse traditie om te schelden met ziektes.

De scheldwoorden in Burkhart's werk ondermijnen de codes van sociaal voorgeschreven vrouwelijk gedrag en genderconstructies, en geven zo een wending aan onze interpretatie van de personen en de relaties in de voorstellingen. De woorden roepen je op na te denken bij wie het woord vandaan komt, en aan wie het gericht is, maar laten ook de toeschouwer niet buitenschot. Waar sta jij in deze scene?

Ook in de serie *HardCore*, waar ze in het begin van de jaren 90 mee begon en die bestaat uit op canvas geprinte foto's van seksshop etalages op de Wallen, richt ze zich op de machtsverhoudingen tussen man en vrouw (in pornografie). Waar Burkhart in eerste instantie werd aangetrokken door de seksuele vrijheid, de overvloedige erotische beelden en de exotische sfeer in de rosse buurt, groeide er al gauw het besef dat de omgeving voor haar eigenlijk niet bedoeld was. Ze kon er best wat kopen, maar rondkijken zoals mannen dat deden, dat liever niet. Mannen zouden zich wel eens ongemakkelijk kunnen gaan voelen in het bijzijn van Burkhart. "I remained on the outside looking in; with my face and my camera pressed as close to the glass as possible to avoid reflection."³

In de videoruimte wisselen, ter verdieping van de tentoonstelling, diverse clusters van video werken elkaar af. Een deel van deze werken is autobiografisch van aard, andere hebben een meer satirische en documentaire insteek. Ook zijn er enkele opnames van literaire lezingen te zien. Zoals in al haar werk vermengen ook deze video's steeds het persoonlijke met het politieke.

Kathe Burkhart (1958, V.S.) volgde van 1979-1984 een opleiding aan het California Institute of the Arts (CalArts), waar ze een BFA en MFA behaalde. Daar kreeg ze onder meer les van John Baldessari, Barbara Kruger, Jon Borofsky en Sherrie Levine. Ze studeerde ook politieke wetenschappen aan de Universiteit van Pittsburgh. Burkhart had solotentoonstellingen in onder andere FriArt/Kunsthalle Fribourg; EXILE, Berlijn; MoMA PS1, New York; Participant Inc., Mary Boone Gallery, New York, Feature Inc., NY en Fredericks and Feiser, New York en Lumen Travo Gallery, Amsterdam. Haar werk was te zien in groepstentoonstellingen in Kunsthalle Emden; Het Whitney Museum, New York; Nieuw Museum, New York; Stedelijk Museum, Zwolle; Trevi Flash Art Museum, Trevi; Brooklyn Museum, Brooklyn; Weatherspoon Art Museum, Greenville; S.M.A.K. Museum, Gent; Haifa Museum of Art, Israël; The Banff Centre for the Arts, Banff; Groninger Museum, Groningen; Neuberger Museum of Art, Purchase; Museum Helmond, Helmond; Galleria d'Arte Moderna, Bologna en de 45e Biënnale van Venetië. Dit najaar is haar werk te zien in CCA Andratx, Mallorca en Baltimore Museum of Art, Baltimore. Momenteel is haar werk ook te zien in de collectieopstelling van het Amsterdam Museum. In 2017 ontving de kunstenaar een Guggenheim Fellowship en in 2020 en 2021 ontving ze subsidies van het Mondriaan Fonds. In 2022 werd ze geselecteerd voor een beurs van de Pollock-Krasner Foundation. Burkhart publiceerde vier boeken; *From Under the 8-Ball* (1985), *The Double Standard* (2002, 2005), *Between the Lines* (2006) en *Dudes* (2014). Haar werk is opgenomen in de collecties van onder meer het Whitney Museum of American Art, het Art Institute of Chicago en het Stedelijk Museum Amsterdam. Ze woont en werkt afwisselend in Amsterdam en New York.

ROZENSTRAAT dankt Lumen Travo Gallery, het Amsterdams Fonds voor de Kunst en het Mondriaan Fonds voor hun ondersteuning van de totstandkoming van deze tentoonstelling.

³ Kathe Burkhart, *HardCore* wall text